

ZVON

ČERVENEC/SRPEN - JULY/AUGUST

2026

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Svýmrazem „sponzor“ jsem se v katolickém prostředí setkal až tady v USA. U nás „doma“ v Česku se tento výraz používá především v prostředí obchodu a sportu. To znamená bohatší lidi nebo společnosti, kteří jsou ochotni vynaložit peněžní prostředky na podporu nějaké (většinou sportovní) osoby nebo podporují veřejně prospěšnou akci. To se však také vrací sponzorům tím, že se dostanou do podvědomí společnosti a dělá jim to reklamu. Čím bohatší sponzor, tím větší naděje že se sponzorovaná akce vydaří...

V katolické církvi je sponzorem křesťan, který má na starosti duchovní růst svěřeného mladého člověka (birmování) nebo dítěte (křest). V některém kulturním prostředí do toho zapadá také případná finanční podpora, ale to má být vždy až na druhém místě. Čím bohatší duchovní sponzor, tím větší naděje, že se sponzorovaná osoba neztratí v životě. Tou ztrátou míním, že člověk může ztratit smysl života, že se může vychýlit a nakonec minout s konečným setkáním s Bohem. Jestliže je bohatý sponzor zárukou úspěšnosti ve světě obchodu a sportu, pak také bohatý duchovní sponzor bude jakousi zárukou úspěšnosti. Co si představujeme pod pojmem bohatý duchovní sponzor? Na prvním místě to budou jeho vytrvalé modlitby. Pak to bude také osobní kontakt se sponzorovanou osobou. Ne méně to bude příkladný život z víry. Člověk, který je bohatý svou vírou sponzoruje nejenom ty, kteří jsou mu svěřeni, ale také lidi kolem sebe.

Pak tady máme toho největšího a neštědřejšího sponzora, který jaksi sponzoruje tento svět a především věřící, kteří nosí jeho logo všude možné i nemožné. Je to kříž Pána Ježíše Krista, kterým vykoupil tento svět.

Lidé, kteří utíkali do Ameriky před komunismem a žádali o azyl museli také shánět sponzory, aby se sem dostali a začali nový život. Musel se někdo za ně zaručit nebo přispět určitým vkladem. To nám připomíná jiné sponzory, které máme v nebi – svatí, které prosíme o přímluvu a pomoc, abychom nakonec skončili tam, kde dostaneme konečnou odpověď na všechny naše otázky a budeme nadmíru spokojeni – v nebi.

Abych skončil tento úvod v současnosti, svěřím se vám, že jsem také sháněl nějaké sponzory na aspoň jeden zápas na fotbalové mistrovství světa. Lístky dosáhly rekordní ceny (nejlacinější kolem tisíce dolarů). Nakonec jsem nikoho nenašel. 😞

Letos si připomínáme 250 let od založení Spojených Států Amerických. Jak už se zmiňuje písmo svaté, každý křesťan se má podílet na budování pozemské vlasti. V malém přehledu jsem vybral několik katolických osobností, které se zasloužili o lepší Ameriku.

papežové

papes

papežové

papes

papežové

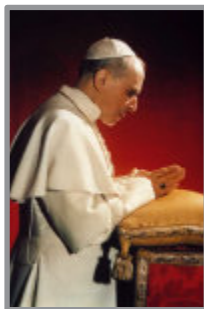
Sv. Pius XII.

papes

papežové

papes
MV

Pápež Pius XII. Sa narodil ako Eugenio Pacelli 2. marca 1876 v Ríme a pochádzal z rímskej aristokratickej rodiny. Teologické vzdelanie získal na Pápežskej gregoriánskej univerzite a za kňaza bol vysvätený v roku 1899. Už v roku 1901 vstúpil do pápežských služieb. V roku 1917 sa stal biskupom a zároveň bol menovaný nunciom (t.j. veľvyslancom Svätej stolice) v Bavarsku. Vtedajšia Nemecká (Pruská) ríša nemala diplomatické vzťahy so Svätou Stolicou a tak nuncius v Mníchove zabezpečoval aj kontakt s nemeckou vládou, bolo to takto až do roku 1925, keď sa Pacelli presťahoval do Berlína.

V roku 1929 bol vymenovaný za kardinála a vatikánskeho štátneho sekretára. Vieme, čo v 30. rokoch nasledovalo, svetová hospodárska kríza, nástup totalitných režimov (v Taliansku a Nemecku), rozširovanie násilného a tvrdo proti katolíckeho socializmu na viacerých miestach, čo malo za následok krvavé konflikty v Mexiku a Španielsku. Do tejto napätej situácie bol 2. marca 1939 zvolený kardinál Pacelli za pápeža ako Pius XII.

Krátko po podpísaní paktu Molotov-Ribbentrop koncom augusta 1939 nacistické Nemecko a krátko na to aj jeho spojenec Sovietsky zväz napadli Poľsko a začala sa tak Druhá svetová vojna.

Pius XII. sa po vypuknutí vojny neobmedzil len na varovanie pred nebezpečenstvom ničivého konfliktu a volanie po mieri; svetu zároveň predložil vo svojej encyklike Summi Pontificatus svoju analýzu duchovných problémov, ktoré ľudstvo dovedli až do katastrofálneho stavu. Prvým z „ničivých problémov“, na ktorý chcel pápež upozorniť, bolo „zabúdanie na zákon medziľudskej solidarity a lásky“, ktorý mal podľa neho platiť medzi všetkými ľuďmi, bez ohľadu na to, ku ktorému národu patria. Tento zabúdaný, no dôležitý zákon podľa neho spočíval na spoločnom pôvode všetkých ľudí a tiež na ich rovnosti v rozumovej prirodzenosti a napokon na výkupnej obete vykonanej Ježišom Kristom na oltári kríža za celé ľudstvo. Pius XII. zároveň uznal dôležitosť národa ako prirodzeného spoločenstva. Pritom však zdôraznil, že národy, „nie sú určené na to, aby narušili jednotu ľudského pokolenia“, ale aby ho obohatili vzájomnou výmenou darov.

Zdôraznenie jednoty ľudského pokolenia ako hlavnej témy programovej encykliky nového pápeža bolo zvlášť citlivé preto, že

Nemecko pozdvihlo „rasovú teóriu“ na súčasť svojej oficiálnej ideológie. Pápež tak nadviazal na encykliku Mit brennen der Sorge, ktorú vydal jeho predchodca Pius XI. v marci 1937 (v nemeckom jazyku namiesto latinčiny) a ktorá kritizovala rasovú ideológiu ako jeden z najväčších nešvárov vtedajšieho Nemecka. Summi Pontificatus explicitne vyhlasuje, že do rodiny rovnocenných ľudských bytostí povolaných do jednoty v Kristovi patria aj Židia. Robí tak prostredníctvom citátu sv. Pavla z Listu Kolosanom: „Potom už niet Gréka ani Žida, obriezky ani neobriezky, barbara, Skýta, otroka, slobodného, ale všetko a vo všetkom je Kristus“ (Kol 3, 11). Pius XII. si neodpustil ani určitú narážku na vyzdvihovanie pojmu krvi v nacistickej rasovej ideológii a na skúmanie počtu árijských a neárijských predkov zakotvené v nemeckom zákonodarstve, keď vyhlásil, že všetkých ľudí má spájať vzájomná láska, pretože sú „deti jedného Otca“ a „vykúpení tou istou Božskou krvou“.

Ako ďalší tragický omyl Pius XII. pomenoval zbožšťovanie štátu, čím okrem nacistického Nemecka narážal aj na komunistami ovládaný Sovietsky zväz. V nadväznosti na sociálnu náuku svojich predchodcov, najmä Leva XIII., upozornil, že absolutizácia štátnej autority na úkor súkromného podnikania škodí prosperite národov. Vyzdvihol však tiež, že jednotlivci a rodina svojou prirodzenosťou predchádzajú štát a majú od Stvoriteľa vlastné práva a „poslanie, ktoré zodpovedá nepopierateľným prirodzeným požiadavkám“. Pre opis súdobej krízy pápež použil silný biblický obraz o tme, ktorá na zemi nastala po Kristovom ukrižovaní: „Je to desivý symbol toho, čo sa stalo a naďalej sa deje duchovne všade tam, kde slepá a pyšná nevier a vylúčila Krista z moderného života, najmä z verejného života.“

Nakoľko počas Piovoho pontifikátu počas vojny aj po nej sa udialo toho dosť, nie je tu priestor spomenúť všetko. Avšak treba spomenúť ešte jednu dôležitú vec – lživú kampaň proti Piovi pochádzajúcu z ľavicových kruhov, ktorá dodnes žiaľ rezonuje. Od konca Druhej svetovej vojny ešte dlho po jeho smrti v roku 1958 bol pápež Pius XII. vysoko rešpektovaný za jeho vodcovstvo počas vojny a za snahy katolíkov pri ochrane tých, ktorí trpeli pod nacistickou vládou. Po oslobodení Ríma a potom po Piovej smrti do Vatikánu prúdili tribúty z celého sveta. Mimoriadnu vdáčnosť za to, čo Cirkev urobila počas toho hrozného obdobia, prejavovali židovskí vodcovia. Samotný vrchný rímsky rabín, Israel Zolli, sa vo februári 1945 stal katolíkom.

Hrubé a nepravdivé osočovanie Pia XII. ako „sympatizanta nacizmu“ odštartoval nemecký ľavicový spisovateľ Rolf Hochhuth svojou divadelnou hrou „Zástupca“. To sa samozrejme náramne hodilo aj celému vtedajšiemu ľavicovému hnutiu a komunistickému bloku, ktorý komfortne zamlčoval spojenectvo nacistického Nemecka a ZSSR až do roku 1941, a naopak vítal možnosť očierniť pápeža a Katolícku cirkev. Tento naratív „akéhosi Hitlerovho pápeža“ si žiaľ žije svojím životom dodnes. Diabol má rád slogany, ktoré vyvolávajú emócie, hoci sú založené na podvode a klamstve. Jedným z nich je aj „Hitlerov pápež“, alebo aj „Proletári všetkých krajín, spojte sa!“.

250

Křesťané se vždy podíleli na rozvoji společnosti. Od počátku byli vždy usilovali o lepší společenské uspořádání. Sílu především čerpali s Kristova učení a jeho evangelia. Nejenom v bibli nacházíme plno textů, které nás vybízí k budování pozemského lepšího světa, ale také v prvních století nalezneme mnoho textů vybízejících křesťany k zapojení do veřejného života.

Druhý vatikánský koncil (1962 – 1965) pokračuje novým způsobem v této cestě. V krásném dokumentu „Gaudium et spes“ Radost a naděje vybízí katolíky k znovu objevení tohoto poslání. Dokument začíná těmito slovy –

TĚSNÉ SPOJENÍ CÍRKVE S CELOU RODINOU NÁRODŮ

Radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu. Jejich společenství se totiž skládá z lidí, kteří jsou sjednoceni v Kristu, při svém putování do otcova království jsou vedeni Duchem svatým a přijali zvěst o spáse, kterou mají předložit všem. Proto také toto společenství cítí, že je opravdu těsně spjato s lidstvem a jeho dějinami.

Letos oslavujeme spolu se všemi lidmi v USA 250 let od jejich založení. Když jsem svůj záměr představit v našem Zvonu několik katolických osobností, které se významně podílely na vzniku USA, biskup Paul Sanchez mně sdělil, že také v jeho rodině jsou potomci, kteří podepsali Deklaraci nezávislosti. Jeho strýce žena je pochází z rodiny Thomase Stona. Vybral jsem několik katolických osobností, které se zasloužili o uskutečňování spravedlivější společnosti.

Charles Carroll z Carrolltonu

Charles Carroll (19. září 1737, Annapolis, Maryland – 14. listopadu 1832, Baltimore, Maryland) byl americký vlastenecký vůdce, nejdéle žijící signatář Deklarace nezávislosti a jediný římský katolík, který tento dokument podepsal. Charles Carroll byl plantážník a politik z Marylandu, který se proslavil během americké revoluce. Vzdělání získal ve Francii

a pokračoval ve studiu v Evropě až do doby krize kolkového zákona, kdy se v roce 1764 vrátil do Ameriky. Byl zvolen do korespondenčního výboru v Annapoliském konventu – marylandském provinčním kongresu – a do marylandského bezpečnostního výboru. 4. července 1776 byl zvolen delegátem druhého kontinentálního kongresu a odcestoval do Filadelfie, kde podepsal Deklaraci nezávislosti. Během kanadské kampaně cestoval s Benjaminem Franklinem a Samuelem Chasem do Quebecu, aby si získal podporu francouzských Kanadánů. Působil také ve válečné radě. Po skončení války se vrátil do Marylandu, kde se nadále angažoval v marylandské politice a pomohl založit železnici Baltimore & Ohio. Zemřel jako poslední žijící signatář Deklarace nezávislosti.

John Carroll

Otcí Carrollovi se připisuje zásluha za ovlivnění formulace prvního dodatku k Ústavě USA: „Kongres nesmí vydat žádný zákon týkající se náboženského zřízení nebo zakazujícího jeho svobodné vyznávání.“ Pro jeho schopnosti v plánování a organizování církve v Americe mu někteří církevní historici dali titul „Duchovní Hannibal“. Pomohl při zakládání katolických škol, jako je Georgetownská univerzita a seminář sv. Marie v Marylandu, a povzbudil sv. Elizabeth Ann Seton

k založení Sester charity v Emmitsburgu v Marylandu.

Narodil se v roce 1735 v Upper Marlboro v Marylandu a ve věku 13 let byl poslán do Evropy na katolické vzdělávání, protože v té době v 13 koloniích neexistovaly a nebyly povoleny katolické školy. V roce 1761 byl vysvěcen na katolického kněze jezuitského řádu. Během následujících čtyř let byli jezuité papežem Klementem XIV. suspendováni a Carroll se vrátil do Marylandu, kde zjistil, že ve velké části kolonií převládají extrémní protikatolické nálady. Mnoho kolonií neumožňovalo veřejné mše, zakazovalo katolíkům zastávat vládní funkce a zesměšňovalo katolické vyznání. Přibližně 16 000 lidí byli katolíci, což bylo méně než 2 % celkové populace. Ve stejném roce, kdy se otec Carroll vrátil z Evropy, britský parlament za vlády krále Jiřího III. schválil Quebecký zákon, který schválil praktikování katolicismu v Kanadě. Toto britské úsilí mělo zajistit spojenectví francouzských Kanadánů v případě konfliktu s koloniemi. Většina kolonistů nechtěla mít s tímto zákonem ani s králem Jiřím nic společného. Hrozba, že král rozšíří Quebecký zákon na kolonie, byla jedním z faktorů, které vedly Američany k odtržení od Anglie. Prohlásili: „Žádný král, žádné papežství.“ V takovém prostředí se otec John Carroll ocitl na konci 18. století. Navzdory odsouzení své víry dokázal udržet americké katolíky pohromadě a zároveň najít způsoby, jak podpořit zájmy kolonií. Úspěšně zůstal věrný Římu i zemi, kterou miloval. Otec Carroll

pocházel z bohaté a vlivné katolické rodiny; jeho bratranec Charles byl signatářem Deklarace nezávislosti. John Carroll se stal široce známým a respektovaným před americkou revolucí i po ní. V únoru 1776 chtěl Kontinentální kongres, aby se Kanadčané spojili s Američany v nadcházející válce proti Anglii. Na povzbuzení Kanadčanů byla vyslána malá skupina mužů; tuto skupinu vedl Benjamin Franklin a mezi nimi byl i otec John Carroll. Mise nebyla úspěšná, ale otec Carroll a Franklin se dobře seznámili a jejich vztah později vedl k tomu, že Franklin doporučil kněze jako hlavu katolické církve v Americe, což doporučil papežskému nunciiovi ve Francii.

Od raného založení Ameriky spadaly katolické mise v nové zemi pod jurisdikci vatikánské kongregace Propaganda Fide (nyní součást Dikasteria pro evangelizaci) a dohlížel na ně apoštolský vikář v Londýně. Po válce za nezávislost a apelu na papeže se koloniální mise osamostatnila od londýnského apoštolského vikáře a v roce 1784 byl otec Carroll jmenován představeným mise ve třinácti amerických státech s pravomocí birmování. Byl zodpovědný za přibližně 25 000 geograficky rozptýlených katolíků. S nezávislostí na Anglii se nový národ začal rozšiřovat, zejména na západ, a vznikla potřeba dalších katolických farností a kněží. Tato expanze vzkvétala během Francouzské revoluce (1787-99), kdy mnoho kněží opustilo Francii a odešlo do Ameriky, aby pomohli naplnit potřebu kněží v nových osadách.

V roce 1789 se katolické duchovenstvo zeptalo amerického kongresu, zda by mělo námitky proti katolickému biskupovi. Protože duchovenstvo neobdrželo žádné námitky, podalo papeži petici s žádostí o takový krok. Papež Pius VI. (vládl 1775-99) učinil bezprecedentní krok a požádal kněze Spojených států, aby si zvolili vlastního biskupa. Dvacet čtyři z 26 kněží si vybralo otce Carrola a 6. listopadu 1789 ho papež Pius povýšil na biskupa. Téhož dne papež založil Baltimorskou diecézi, jedinou diecézi v Americe, která se rozkládala na více než 3 milionech čtverečních mil s více než 40 000 katolíky. Biskup Carroll byl vysvěcen v roce 1790 a o 18 let později se stal prvním arcibiskupem v Americe. V době, kdy se stal arcibiskupem, existovaly další čtyři diecéze: Philadelphia; Boston; Bardstown, Kentucky; a New York všechny organizované pod arcidiecézí Baltimore. Pod záštitou biskupa Carrola začal seminář St. Mary v Baltimoru vychovávat kněze v roce 1791 prvním svěcením o dva roky později.

Biskup Carroll, který měl dar moudrosti a vize, dokázal harmonizovat různá etnika obývající Spojené státy, včetně Nizozemců, Španělů, Francouzů, Irska a Angličanů, a velmi usiloval o evangelizaci původních Američanů. Jeho první synoda v roce 1791 hledala jednotu mezi kněžskými sloužícími všem těmto různým národům.

Jan Nepomuk Neumann

Narodil se 28. března 1811 v Prachaticích. Po ukončení základní školy v Prachaticích odešel do Českých Budějovic na piaristické gymnázium. Soukromě se ale musel doučovat i češtinu, protože doma se mluvilo spíše německy. Po maturitě váhal mezi medicínou v Praze a seminářem v Českých Budějovicích. Táhlo ho to spíš k medicíně. Nakonec odeslal přihlášky obě, a k jeho překvapení jej přijali do

budějovického semináře.

Po vystudování teologie v Českých Budějovicích a v Praze odjel do Severní Ameriky, kde byl vysvěcen na kněze (1836-Manhattan, NY). Ihned následovalo pověření pracovat na rozlehlém území v okolí města Buffalo, poblíž Niagarských vodopádů. S odvahou se ujal své první farnosti. V červenci odsloužil první mši svatou ve vesničce Williamsville, v kostele bez střechy a oken. Sám pocházel z drsných poměrů, ale tvrdé životní podmínky jeho farníků ho hluboce zasáhly. V těch dobách se tam nacházelo mnoho roztroušených emigrantských osad, které tvořily převážně německé rodiny, ale i francouzské, irské a české. Jednotlivé osady oddělovaly husté lesy, močály a řeky, pořádné silnice chyběly. Sloužil nejenom duchovně, ale staral se i o praktické potřeby přistěhovalců. Myslel hodně na děti a jejich vzdělání, zakládal a pomáhal stavět školy, nejprve ve Williamsville, v Lancasteru a později v osadě North Bush, kam přesídlil v roce 1838. Tam se také poprvé setkal a spřátelil s indiány, nazýval je „chudými dětmi přírody“.

V roce 1840 vstoupil do kongregace redemptoristů. Roku 1852 se stal biskupem ve Filadelfii. Jako heslo si zvolil slova známé modlitby „Utrpení Kristovo, posilni mě!“ Založil 80 kostelů a asi 100 katolických škol, především pro přistěhovalce z Evropy. Zemřel náhle 5. ledna 1860. V roce 1963 byl prohlášen za blahoslaveného a v roce 1977 za svatého.

Dorothy Day (8. listopadu 1897 – 29. listopadu 1980)

Americká novinářka, sociální aktivistka a anarchistka, která se po bohémském mládí stala katoličkou, aniž by opustila svůj sociální aktivismus. Byla možná nejznámějším politickým radikálem mezi americkými katolíky.

Dayova konverze je popsána v její autobiografii z roku 1952 *The Long Loneliness*. Dorothy byla také aktivní novinářkou a ve svých spisech popsala svůj sociální aktivismus. V roce 1917 byla uvězněna jako členka nenásilných Silent

Sentinels sufragistky Alice Paulové. Ve 30. letech 20. století Day úzce spolupracoval s kolegou aktivistou Peterem Maurinem na založení Katolického hnutí pracujících, pacifistického hnutí, které kombinuje přímou pomoc chudým a bezdomovcům s nenásilnou přímou akcí v jejich prospěch. Praktikovala občanskou neposlušnost, což vedlo k dalším zatčením v roce 1955, 1957 a v roce 1973 ve věku 75 let.

Jako součást katolického hnutí pracujících Day spoluzaložila v roce 1933 noviny Catholic Worker a sloužila jako jejich redaktorka od roku 1933 až do své smrti v roce 1980. V těchto novinách Day obhajovala katolickou ekonomickou teorii distributismu, kterou považovala za třetí cestu mezi kapitalismem a socialismem. Papež Benedikt XVI. použil její příběh o konverzi jako příklad toho, jak „cestovat k víře... v sekularizovaném prostředí.“ V projevu před Kongresem Spojených států ji papež František zařadil na seznam čtyř příkladných Američanů, kteří „budovali lepší budoucnost“.

Katolická církev zahájila proces beatifikace. Církev ji proto označuje titulem Boží služebnice.

Fulton Sheen – Charismatický biskup a mediální průkopník, arcibiskup Fulton Sheen, přinesl katolické učení do amerických domovů prostřednictvím své televizní show Život stojí za to žít, což z něj učinilo jednoho z nejvlivnějších katolických evangelistů 20. století.

John F. Kennedy – První katolický prezident Spojených států, zvolení JFK v roce 1960 prolomilo náboženské bariéry a pomohlo normalizovat katolicismus v americké politice, a to i přesto, že se musel vypořádat s výzvami ze strany sekulárních i náboženských komunit.

Soudce Antonin Scalia – Praktizující katolík, Scalia působil v Nejvyšším soudu USA a byl horlivým zastáncem ústavního originalismu, čímž po celá desetiletí ovlivňoval americké právo a konzervativní myšlení.

Robert Barron (* 19. listopadu 1959) od roku 2022 působí jako biskup diecéze Winona-Rochester. Je zakladatelem katolické duchovní organizace Word on Fire a moderátorem dokumentárního televizního seriálu o katolicismu, který vysílala stanice PBS. Barron publikovává knihy, eseje a články o teologii a spiritualitě. Je náboženským zpravodajem televize NBC a vystupoval také v televizních stanicích Fox News, CNN a EWTN. Neformálně je nazýván „biskupem sociálních médií“ a „biskupem internetu“. Od listopadu 2022 byla Barronova pravidelná videa na YouTube zhlédnuta více než 151 milionkrát, na Facebooku ho sledují více než 3 miliony lidí, na Instagramu 399 000 a na X 254 000. Kromě toho byl pozván, aby o náboženství promluvil v sídle společnosti Amazon, Facebook a Google.

Redeeming THE TIME

Robert Barron

I vividly remember my first visit to Charlottesville, in Virginia. It was about twenty years ago, and I was on vacation with a good friend, who shared with me a passion for American history and for Thomas Jefferson in particular. We had toured a number of Civil War battlefields in Maryland and Virginia and then had made our way to Jefferson's University of Virginia in Charlottesville. Finally, we ventured outside the city to the little hilltop home that the great founder had designed and built for himself, Monticello. It was a glorious summer day, and the elegant manse home in all of its Palladian splendor. We took in its classical lines, its distinctive red and white coloration, the understated beauty of its dome, its overall symmetry, balance, and harmony. On the inside, we saw all of Jefferson's quirky genius on display: scientific instruments, inventions, books galore. Just outside the house was the simple, unpretentious grave of Jefferson, the tombstone naming him as the author of the Declaration of Independence. There was no question that the very best of the American spirit was on display in the place.

But then we noticed something else. Below the sight lines of Monticello, literally underground, were the quarters of Jefferson's slaves. These were hovels, really little more than caves, with bare earth floors and flimsy, and not even a hint of the elegance, comfort, and beauty of the great house. Jefferson had brought some of his slaves to France with him when he was the American ambassador to that country, and he had taught them the fine art of French cuisine. When he entertained at Monticello, these servants, dressed in the finery of courtiers at Versailles, would serve the savory meals that they had prepared. Afterward, they would return for the night to their underground hovels. A woman, who had been invited to stay for a time at Monticello, recorded in her diary that she woke up one morning to the sounds of horrific screaming. When she looked with alarm and concern out her window, she saw the author of the Declaration of Independence savagely beating one of his slaves.

Jefferson the morally upright sage; Jefferson the merciless slave owner. Splendid Monticello; its sordid slave quarters underground. One could literally see at this great American house the divide, the original sin, that has bedeviled our nation from its inception to the present day. The framers of the Constitution fought over slavery and race; the issue preoccupied the politics of America for the first half of the nineteenth century and finally drove the country to a disastrous and murderous civil conflict; it pedured in somewhat mitigated form in the segregation, both sanctioned and unofficial, that reigned in America in the decades following the Civil War; it cam to a head during the vicil rights struggle of

the mid-twentieth century, culmination in landmark legislation and in the assassination of Martin Luther King Jr.; it continued to assert itself in the Detroit riots of 1967, the Watts uprising, the unrest after the beating of Rodney King, the street violence in Ferguson, Missouri, and in many other events.

For me, it was weirdly fitting that a recent manifestation of it would be in Charlottesville, Virginia, where, twenty years ago, I had so vividly seen the moral contradiction at the heart of American history. Thomas Jefferson's principle that "all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights," came face-to-face, on the streets of Charlottesville, with representatives of the most nefarious ideology of hatred and racial superiority. God knows that, since Jefferson's time, many, many battles have been won in this struggle, but the events in Charlottesville in August 2017 proved that the war is not yet over, that the original sin of America has not been thoroughly expunged.

I have been using the term "original sin" very much on purpose, for it is my conviction that both the problem and its solution are best articulated in theological categories. Finally, our awful tendency, up and down the ages and in every culture, to divide ourselves into opposing camps, to demonize the other, to scapegoat, to take away fundamental human rights, is a function of the denial that all people are made in the image and likeness of God. It is, first and last, a sin. And finally, the answer cannot be a matter of political machination but only of grace. No one saw this more clearly than St. Paul, who was dealing with the very same issue within the cultural framework of the first century: Jews and non-Jews were at odds, Romans dominated and everyone else obeyed, slavery obtained throughout the ancient Mediterranean world, etc.

Paul came to understand that, strangely enough, a crucified victim of the tyrannical Roman authorities prided a way out: "There is no longer Jew or Greek, there is no longer slave or free, there is no longer male and female; for all of you are one in Christ Jesus" (Gal. 3:28). It would require a lengthy theological tome fully to unpack the meaning of that phrase. Suffice it to say that the Crucifixion of the Son of God disclosed the entire range and universality of human dysfunction: stupidity, violence, injustices, cruelty, victimizing, etc.: "All have sinned and fall short of the glory of God" (Rom. 3:23). And the resurrection of Jesus revealed the entire range and universality of the divine mercy: "Where sin increased, grace abounded all the more" (Rom. 5:20). In a word, we are all sinners upon whom an amazing grace has been poured out. So let us stop playing games of domination: us against them, racial superiority, masters and slaves. In Christ, all of that has been exposed as fraudulent and wept away.

This is the saving word that the Christian churches can and should bring to this age-old and still-festering wound in the body politic of our nation.

mše svaté v Astorii nebudou 12. července, 19. července a 26. července

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ČERVENCI A SRPNU 2026

datum	úmysl	dárce
5.7.	Za krajskou rodinu	
2.8.	Za Václava a Annu Jelínkových	manželé Jelínkovi
9.8.	Za zemřelou Barbaru Mahuda a rodinu	Věra Kolasa
16.8.	Za zemřelého manžela	Elen Samek
23.8.	Za krajskou rodinu	
30.8	Za rodinu Brabcovu a Rabíkovu	manželé Brabcovi

BLAHOPŘEJEME

v červenci a srpnu oslaví narozeniny: Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alexandr Dolinay 4. července, Matthew Reynolds 12.července, Emma Wartownik 15. července, Pavel Weirich 22. července, Kristýna Hnízdová - Giancola 28. července, Heda Krátká 1. srpna, Michelangelo Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka Králová 8. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Miloš Petr 16. srpna, Petr Křenčík 18. srpna, Šimon Jarda Nehybka 18. srpna, Veronika Sikorjak 24. srpna

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

John Tomecek, Helen Otypla, Helen Kočica, Paul a Jarmila Weirichovi.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>